

Asia C-697/20

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

21.12.2020

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Naczelny Sąd Administracyjny (ylin hallintotuomioistuin, Puola)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

22.7.2020

Valittaja:

W.G.

Vastapuoli:

Dyrektor Izby Skarbowej w L.

Pääasian kohde

Sen poissulkeminen, että maataloustoimintaa maatilalla harjoittavia aviopuolisoja, jotka käyttävät toiminnassaan yhteistä aviovarallisuuttaan, voidaan pitää erillisinä arvonlisäverovelvollisina; vakiokantajärjestelmän alaisen maataloustuottajan ja yleisten verosäännösten mukaisesti verotetun maataloustuottajan asema.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Unionin oikeuden tulkinta; SEUT 267 artikla

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1, sellaisena kuin se on muutettuna) säännöksiä ja erityisesti direktiivin 9, 295 ja 296 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä tavaroista ja palveluista kannettavasta verosta 11.3.2004 annetun lain (ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Dz. U. 2011, nro

177, järjestysnumero 1054, sellaisena kuin se on muutettuna) 15 §:n 4 ja 5 momenttiin perustuvalla kansallisella käytännöllä, jonka mukaan maataloustoimintaa maatilalla harjoittavia aviopuolisoita, jotka käyttävät toiminnassaan yhteiseen aviovarallisuuteen kuuluvaa omaisuutta, ei voida pitää erillisinä arvonlisäverovelvollisina?

2. Onko ensimmäiseen kysymykseen annettavan vastauksen kannalta merkitystä sillä, että kansallisen käytännön mukaan silloin, kun aviopuoliso valitsee yleisten verosäännösten mukaisen verotuksen toimintaansa varten, toinen aviopuolisoista menettää vakiokantajärjestelmän alaisen maataloustuottajan asemansa?

3. Onko ensimmäiseen kysymykseen annettavan vastauksen kannalta merkitystä sillä, että omaisuus, jota kukin aviopuolisoista käyttää erikseen ja itsenäisesti liiketoiminnassaan, voidaan selvästi erotella?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi 2006/112/EY (jäljempänä direktiivi 2006/112): 9, 295 ja 296 artikla

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Tavaroista ja palveluista kannettavasta verosta 11.3.2004 annettu laki (ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Dz. U. 2011, nro 177, järjestysnumero 1054, sellaisena kuin se on muutettuna; jäljempänä arvonlisäverolaki):

2 §

Seuraavissa säännöksissä tarkoitetaan:

—

15) maataloustoiminnalla kasvi- ja eläintuotantoa, mukaan lukien — — teollinen eläintuotanto tai tarhaus — —, lihasiipikarjan ja munivan siipikarjan kasvatus ja jalostus maataloilla, siipikarjan hautamotoiminta, — —, sekä maatalouspalvelujen suoritukset

16) maatilalla maatalousveroa koskeissa säännöksissä tarkoitettua maatilaa

—

21) maatalouspalveluilla:

a) maatalouteen ja eläintuotantoon liittyviä palveluja — —

15 §

1. Verovelvollisia ovat oikeushenkilöt, organisaatioyksiköt, jotka eivät ole oikeushenkilöitä, sekä luonnolliset henkilöt, jotka harjoittavat itsenäisesti 2 momentissa tarkoitettua liiketoimintaa, riippumatta tämän toiminnan tarkoituksesta tai tuloksesta.

--

4. Yksinomaan maa-, metsä- tai kalataloutta harjoittavien luonnollisten henkilöiden tapauksessa verovelvollisena pidetään henkilöä, joka jättää 96 §:n 1 momentissa tarkoitetun rekisteröinti-ilmoituksen.

5. Edellä 4 momentin säännöksiä sovelletaan vastaavasti luonnollisiin henkilöihin, jotka harjoittavat yksinomaan maataloustoimintaa muissa kuin 4 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa.

43 §

1. Verosta vapautettuja ovat:

--

3) vakiokantajärjestelmän alaisen maataloustuottajan suorittama omasta maataloustoiminnasta peräisin olevien maataloustuotteiden luovutus sekä hänen suorittamansa maatalouspalvelut

96 §

1. Edellä 15 §:ssä tarkoitettujen toimijoiden on ennen 5 §:ssä tarkoitetun ensimmäisen liiketoimen toteuttamispäivää toimitettava rekisteröinti-ilmoitus verotoimiston johtajalle, jollei 3 momentista muuta johdu.

2. Edellä 15 §:n 4 ja 5 momentissa tarkoitettujen luonnollisten henkilöiden tapauksessa rekisteröinti-ilmoituksen voi tehdä ainoastaan yksi niistä henkilöistä, joille laskut tavaroiden ja palvelujen ostosta osoitetaan ja jotka laskuttavat maataloustuotteiden myynnistä.

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä

- 1 Valittaja piti vuonna 2011 broilerin kasvattamiseen tarkoitettuja tuotantoyksikköjä kahdessa kuudesta kanalasta, jotka hän oli ostanut yhdessä aviomiehensä kanssa, ja aviomies piti samaan tarkoitettuja tuotantoyksikköjä loppuissa neljässä kanalassa. Valittaja rekisteröityi 31.12.2010 arvonlisäverorekisteriin ja luopui verovapaudesta 1.1.2011 alkaen sekä valitsi arvonlisäveron maksamisen kuukausittain, kun taas hänen aviomiehensä oli vakiokantajärjestelmän alaisena maataloustuottajana edelleen vapautettu arvonlisäverosta.

- 2 Valittaja teki tammi–joulukuussa 2011 jättämiinsä arvonlisäveroilmoituksiin oikaisuja, jotka ensimmäisen asteen viranomaisen katsoi oikeiksi, koska niissä oli otettu huomioon koko maatilán tulot ja menot.
- 3 Valittaja teki 29.8.2016 uusia oikaisuja tammi–joulukuussa 2011 jättämiinsä arvonlisäveroilmoituksiin ja jätti hakemuksen liikaa maksetun arvonlisäveron hyväksymisestä verokausilta helmi-, huhti-, kesä-, elo-, loka- ja marraskuu 2011.
- 4 Ensimmäisen asteen veroviranomainen katsoi 26.10.2016 tekemässään päätöksessä, että asianosaisen tammi–joulukuun 2011 arvonlisäveroilmoituksiin tekemät oikaisut olivat oikeita, mutta kieltäytyi hyväksymästä valittajan hakemusta vuoden 2011 eri kuukausilta liikaa maksetusta arvonlisäverosta.
- 5 Tutkittuaan valituksen muutoksenhakuelin totesi, että velvoitteet verokausilta tammi–marraskuu 2011 olivat vanhentuneet, mutta katsoi muilta osin, että viranomaisen valtuudet tarkastaa liikaa perityn veron määrä eivät olleet vanhentuneet. Näin ollen muutoksenhakuelin kumosi 28.2.2017 tekemällään päätöksellä ensimmäisen asteen viranomaisen 26.10.2016 tekemän päätöksen siltä osin kuin se koski ostoihin sisältyvän arvonlisäveron ylijäämän siirtämistä seuraaville verokausille (tammi-, maaliskuu-, touko-, heinä-, syys- ja joulukuun 2011) sekä arvonlisäverovelan määrää (helmi-, huhti-, kesä-, elo-, loka- ja marraskuu 2011) ja päätti asian käsittelyn raukeamisesta tältä osin sekä piti ensimmäisen asteen viranomaisen tekemän päätöksen voimassa siltä osin kuin se koski kieltäytymistä hyväksymästä hakemusta vuoden 2011 eri kuukausilta liikaa maksetusta arvonlisäverosta.
- 6 Muutoksenhakuelimen mukaan on kiistatonta, että aviopuolisojen lakisääteiseen aviovarallisuuteen kuuluvalla maa-alueella sijaitsee kuusi rakennusta (kanalaa), joissa molemmat aviopuolisot pitivät broilerin kasvattamiseen tarkoitettuja tuotantoyksiköjä (valittaja käytti toiminnassaan erikseen kahta ja hänen aviomiehensä loppuja neljää rakennusta).
- 7 Muutoksenhakuelimen mukaan valittaja on tehnyt rekisteröinti-ilmoituksen ja on maataloustoimintansa perusteella arvonlisäverovelvollinen yleisten verosäännösten mukaisesti. Nimenomaan hänellä on siten arvonlisäverovelvollisen asema aviopuolisojen yhteiseen aviovarallisuuteen kuuluvalla maatilalla harjoitetun maataloustoiminnan perusteella. Näin ollen muutoksenhakuelin katsoi, että sillä, että valittaja jätti arvonlisäverolain 96 §:n 1 momentissa tarkoitetun rekisteröinti-ilmoituksen, oli vaikutusta myös valittajan aviomieheen, joka menetti siten vakiokantajärjestelmän alaisen maataloustuottajan aseman.
- 8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valittajan jättämän valituksen, koska se katsoi, että maatilán ollessa usean henkilön yhteisomistuksessa vain yksi henkilö voi olla arvonlisäverovelvollinen. Näin on myös silloin, kun aviopuolisot harjoittavat lakisääteiseen aviovarallisuuteen kuuluvalla maatilallaan yksinomaan samantyyppistä maataloustoimintaa, kuten on nyt käsiteltävässä asiassa, koska

kuusi kanalaa ovat heidän yhteistä aviovarallisuuttaan. Tuomioistuin totesi, että koska valittaja oli tehnyt rekisteröinti-ilmoituksen 1.1.2011 alkaen, hän on maataloustoimintansa perusteella arvonlisäverovelvollinen yleisten verosäännösten mukaisesti.

- 9 Valittaja ei hyväksynyt tätä tuomioistuimen kantaa ja teki kassaatiovalituksen.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteista

- 10 Keskeinen kysymys kuuluu, onko arvonlisäveron kannalta tilanteessa, jossa molemmat aviopuolisot ilmoittavat pitävänsä heidän lakisääteiseen aviovarallisuuteensa kuuluvalla maatilalla erillisiä maataloustuotannon (broilerien kasvattaminen) yksikköjä, sillä, että vain yksi aviopuolisosta rekisteröityy arvonlisäverovelvolliseksi, vaikutusta toiseen aviopuolisoon, joka on ilmoittautunut vakiokantajärjestelmän alaiseksi maataloustuottajaksi.
- 11 Valittaja katsoo, että rekisteröinti koski ainoastaan häntä itseään eikä sitä voida pitää arvonlisäverolain 15 §:n 4 momentissa tarkoitetun verovelvollisen rekisteröitymisenä. Näin ollen valittajan aviomies ei ole voinut menettää vakiokantajärjestelmän alaisen maataloustuottajan asemaa, ja häneen sovelletaan itsenäisenä kaupallisena toimijana arvonlisäverolain 43 §:n 1 momentin 3 kohdassa säädettyä verovapautusta.
- 12 Arvonlisäverolain 15 §:n 1 ja 2 momentin sekä direktiivin 2006/112 9 artiklan mukaan, jotta toimija voidaan luokitella arvonlisäverovelvolliseksi, on todettava, että hän harjoittaa liiketoimintaansa itsenäisesti. Näiden säännösten sisältö, tarkasteltuna erillään arvonlisäverolain 15 §:n 4 ja 5 momentista, ei ole esteenä sille, että samalla maatilalla toimii kaksi itsenäistä verovelvollista, sikäli kuin he harjoittavat toimintaansa tällä maatilalla itsenäisesti.
- 13 Kansallisessa oikeuskäytännössä katsotaan kuitenkin, että arvonlisäverolain 15 §:n 4 ja 5 momentissa tarkoitettujen luonnollisten henkilöiden tapauksessa rekisteröinti-ilmoituksen voi tehdä vain toinen niistä henkilöistä, joille laskut osoitetaan tavaroita ja palveluja ostettaessa ja jotka laskuttavat maataloustuotteiden myynnistä tai palvelujen suorituksesta. Olettamuksena on, että mainitussa laissa vahvistetaan erityissääntö, joka koskee verovelvollisen muodollista asemaa silloin, kun kyseessä on perheen, tai tarkemmin sanottuna usean henkilön, hoitama maatila. Lainsäätäjä on näitä henkilöitä koskevien verotussääntöjen yksinkertaistamiseksi vahvistanut periaatteen, jonka mukaan verovelvollinen on ainoastaan se luonnollinen henkilö, joka on tehnyt vaaditun rekisteröinti-ilmoituksen.
- 14 Näin ollen arvonlisäverolain 15 §:n 4 ja 5 momentin säännökset johtavat käytännössä siihen, että maatiloja kohdellaan erityisellä tavalla, toisin sanoen varallisuuskokonaisuutena, joka on kohdistettavissa yhdelle arvonlisäverovelvolliselle.

- 15 Toinen kysymys liittyy ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan saman maatilán puitteissa ei voida yhdistää kahta eri verotustapaa siten, että toinen verovelvollinen on arvonlisäverosta vapautettu vakiokantajärjestelmän alainen maataloustuottaja (joka ei ole velvollinen antamaan veroilmoitusta, kirjaamaan arvonlisäveroa tai antamaan laskuja) ja toinen taas arvonlisäverovelvollinen maataloustuottaja muun maataloustoiminnan eli maatalouspalvelujen suorittamisen osalta. Arvonlisäverolain 43 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaisesta vapautuksesta voidaan luopua vain kokonaisuudessaan, eli vakiokantajärjestelmän alaisen maataloustuottajan maataloustoiminta on vapautettu verosta joko kokonaan tai ei lainkaan. Vakiokantajärjestelmän alainen maataloustuottaja voi olla toimintansa muilta osin arvonlisäverovelvollinen silloin, kun muu osa hänen toiminnastaan on muuta kuin itse tuotettujen maataloustuotteiden luovuttamista tai maatalouspalvelujen suorittamista.
- 16 Kolmas kysymys liittyy sitä vastoin siihen, että kantaja on viitannut menettelyssä itsenäisyyden ja riippumattomuuden perusteisiin. Hän väitti muun muassa, että hänellä ja hänen aviomiehellään on karjankasvatustoiminnan tarpeisiin erilliset pankkitilit. He hallinnoivat erikseen myös karjankasvatustoimintaan käytettäviä varoja. Aviopuolisot maksavat erikseen tuloveroa maataloustuotannon yksiköistä. Näin ollen on selvää, että kukin tuotantolaitos on rahoituksellisesti, taloudellisesti ja organisatorisesti itsenäinen.
- 17 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan on epäselvää, onko yhteisen maatilán puitteissa maataloustoimintaa erikseen harjoittavien aviopuolisojen tapauksessa vakiokantajärjestelmästä luopumisella vaikutuksia toiseen aviopuolisoön.
- 18 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, ettei direktiivissä 2006/112 ole säännöstä, jonka nojalla voitaisiin nimenomaisesti ottaa käyttöön kansallisen arvonlisäverolain 15 §:n 4 ja 5 momentin kaltainen lainsäädäntö, jonka perusteella maatiloja kohdellaan erityisellä tavalla.
- 19 Direktiivin 2006/112 9 artikla ei ole itsenäinen peruste sille, että jäsenvaltiossa säädetään säännöksiä, jotka estävät arvonlisäverovelvollisen aseman myöntämisen samalla maatilalla toimiville eri maataloustuottajille heidän harjoittamansa maataloustoiminnan osalta.
- 20 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että arvonlisäverolain 15 §:n 4 ja 5 momenttia ei voida pitää osana direktiivin 2006/112 11 artiklan täytäntöönpanoa. Kyseisessä säännöksessä säädetään jäsenvaltion mahdollisuudesta käsitellä yhtenä verovelvollisena henkilöitä, jotka ovat muodollisesti itsenäisiä mutta joilla on läheiset rahoitukselliset, taloudelliset ja organisatoriset suhteet toisiinsa. Ennen kuin tällainen lainsäädäntö voidaan hyväksyä, on kuitenkin kuultava arvonlisäverokomiteaa. Puolan tasavalta ei sitä vastoin ole koskaan pyytänyt tällaisia kuulemisia.

- 21 On ilmeistä, että direktiivin 2006/112 säännösten nojalla ei voida etukäteen mitätöidä sitä, että henkilön liiketoiminta on luonteeltaan itsenäistä, pelkästään siksi, että kyse on maataloustoiminnasta. Tietysti jos todetaan, että maatilalla toimiva maataloustuottaja ei harjoita liiketoimintaa itsenäisesti vaan on tätä toimintaa harjoittavan henkilön työntekijä, hänen vilpillisesti ilmoittamansa myynti on kirjattava todelliselle verovelvolliselle. Tämä on kuitenkin jo näytöllinen kysymys, jota ei pidä säännellä aineellisella oikeudella ja jota on lisäksi arvioitava käsiteltävän asian olosuhteet huomioon ottaen.
- 22 Toisaalta näkemys, jonka mukaan perheen, tai tarkemmin sanottuna usean henkilön, hoitaman maatilalla tapauksessa verovelvollinen on yksinomaan se luonnollinen henkilö, joka on tehnyt vaaditun rekisteröinti-ilmoituksen, on perusteltu käytännön syistä. Tästä aiheutuville seurauksille heidän verotuksensa kannalta pyritään korjaamaan aiempi sääntöjenvastaisuus ja palauttamaan tilanne sellaiseksi, kuin se olisi ollut ilman väärinkäytöstä.
- 23 Väärinkäytökset voivat liittyä muun muassa maatilalla jakamiseen useampiin yksiköihin siinä tarkoituksessa, että toinen aviopuolisoista hyödyntää vakiokantajjärjestelmän kaltaista erityistä verotusjärjestelmää samalla kun toinen on oikeutettu vähentämään ostoihin sisältyvän veron.
- 24 Näyttää siltä, että tällaiset väärinkäytökset estetään nimenomaan arvonlisäverolain säännöksillä. Kyseisen lain mukaan arvonlisäverovelvollinen maanviljelijä on tiettyä liiketoimintaa, eli maataloustoimintaa maatilalla, harjoittava toimija, joka tämän toiminnan puitteissa tuottaa tuotteita ja suorittaa palveluja kolmansien lukuun. Tällaisella toimijalla on aikomus harjoittaa tällaista liiketoimintaa tuottamalla ja myymällä maataloustuotteita tai suorittamalla maatalouspalveluja kolmansille. Maanviljelijän toiminta eroaa siten tuottajan, kauppiaan tai palvelujen suorittajan toiminnasta, josta säädetään arvonlisäverolain 15 §:n 2 momentissa, sekä tavaroiden tai aineettomien hyödykkeiden hyödyntämisestä jatkuvaluontoisessa tulonsaantitarkoituksessa.
- 25 Maataloustoimintaa harjoittava (arvonlisäverolain 2 §:n 15 kohta) tai maatalouspalveluja suorittava verovelvollinen (arvonlisäverolain 2 §:n 21 kohta) ei saa olla samanaikaisesti sekä vakiokantajjärjestelmän alainen maataloustuottaja, kun kyse on hänen omasta toiminnastaan peräisin olevien maataloustuotteiden myynnistä, että arvonlisäverovelvollinen. Vakiokantajjärjestelmän alaisella maataloustuottajalla on oikeus tiettyjen maataloustuotantovälineiden hankinnasta maksettavan veron vakiokantahyvitykseen arvonlisäverolain 115 §:ssä ja sitä seuraavissa pykälissä säädetyin edellytyksin. Tämä sääntö merkitsee sitä, että vakiokantajjärjestelmän alainen maataloustuottaja, joka on vapautettu verosta arvonlisäverolain 43 §:n 1 momentin 3 kohdan nojalla, ei ole oikeutettu vähentämään maksettavaksi määrätyn veron määrästä ostoihin sisältyvän veron määrää arvonlisäverolain 86 §:n 1 momentissa tarkoitettujen yleisten verosäännösten mukaisesti. Tämä periaate ilmaistaan direktiivin 2006/112 302 artiklassa. On lisättävä, että jos vakiokantajjärjestelmän alainen maataloustuottaja luopuu verovapautuksesta ja siirtyy tavanomaiseen järjestelmään, hän voi saada

palautuksen maataloustuotantovälineiden hankinnasta maksamastaan verosta tekemällä arvonlisäverolain 91 §:n 7 ja 7 a momentin, luettuna yhdessä 2 momentin kanssa, mukaisen oikaisun.

- 26 Edellä mainittu kieltö, jonka mukaan samalla maatilalla ei voi olla vakiokantajärjestelmän alaista ja yleisten verosäännösten mukaisesti verotettua maataloustuottajaa, on ulottuvuudeltaan rajallinen. Verosta vapautettuja ja samalla vakiokantajärjestelmän mukaan verotettavia ovat vakiokantajärjestelmän alaisen maataloustuottajan omasta maataloustoiminnasta peräisin olevien maataloustuotteiden luovutus ja maatalouspalvelujen suorittaminen, kun taas muihin palvelusuorituksiin sovelletaan yleisiä arvonlisäverosäännöksiä. Se, että henkilö on vakiokantajärjestelmän alainen maataloustuottaja, ei sinällään mahdollista sitä, että häneen sovellettaisiin ainoastaan maatalouden vakiokantajärjestelmää riippumatta siitä, mitä toimintaa hän harjoittaa. Kyseistä järjestelmää sovelletaan nimittäin ainoastaan toimintaan, jossa ”luovutetaan maataloustuotteita, jotka ovat peräisin omasta maataloustoiminnasta, tai maatalouspalvelujen suorittamista”. Kyse on palveluista, joita vakiokantajärjestelmän alainen maataloustuottaja kykenee suorittamaan käyttämällä työvoimaa ja laitteistoa, joita hän pääasiallisesti käyttää oman maataloustoimintansa harjoittamiseen.
- 27 Vaikuttaa siltä, että edellä mainittu verojärjestelmä on johdonmukainen ja suojaa vero-oikeuden väärinkäytöltä sekä toteuttaa direktiivissä 2006/112 säädetyn maataloustuottajia koskevan vakiokantajärjestelmän täytäntöönpanon tavoitteet, erityisesti viljelijöiden hallintomenettelyjen yksinkertaistamista koskevan tavoitteen, joka on sovittava yhteen maataloustuottajien tuotannossaan käyttämistä tuotteista maksaman arvonlisäveron hyvittämistä koskevan tavoitteen kanssa (ks. vastaavasti unionin tuomioistuimen tuomio 8.3.2012, komissio v. Portugali, C-524/10, EU:C:2012:129, 50 kohta ja tuomio 12.10.2016, Nigl ym., C-340/15, EU:C:2016:764, 38 kohta).
- 28 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä on jo useaan otteeseen korostettu, että vakiokantajärjestelmä on poikkeus direktiivin 2006/112 yleisestä järjestelmästä ja että sitä on näin ollen sovellettava ainoastaan siltä osin kuin on tarpeen järjestelmän tavoitteen saavuttamiseksi (tuomio 15.7.2004, Finanzamt Rendsburg, C-321/02, EU:C:2004:447, 27 kohta, tuomio 8.3.2012, komissio v. Portugali, C-524/10, EU:C:2012:129, 49 kohta ja tuomio 12.10.2016, Nigl ym., C-340/15, EU:C:2016:764, 37 kohta).
- 29 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan vaikuttaa mahdolliselta katsoa, että sellaisen kansallisen käytännön käyttöön ottamisella, jossa ei sallita sitä, että maataloustoimintaa maatilalla harjoittavia aviopuolisoja, jotka käyttävät toiminnassaan yhteiseen aviovarallisuuteen kuuluvaa omaisuutta, voidaan pitää erillisinä arvonlisäverovelvollisina, pyritään estämään arvonlisäveron väärinkäytökset. Tässä yhteydessä riidanalainen kansallinen lainsäädäntö on keino, jolla pyritään estämään mahdollisia arvonlisäveroon liittyviä väärinkäytöksiä määrittämällä tietyille maatilalle yhdenmukainen verotuksellinen

asema riippumatta siitä, kuinka monta toimijaa – arvonlisäverovelvollista – harjoittaa kyseisellä tilalla maataloustoimintaa.

TYÖASIAKIRJA